

Mindretal, hvoriblandt Udvalgets høitærede Formand, som har ment, at man nok kunde gaa videre, nemlig til at sætte 21 Aar istedet for 20 Aar, og jeg skal ogsaa, som hørende med til dette Mindretal, tillade mig at anbefale det, idet vor Betragtning nemlig er den, at naar man sætter Grændsen ved 5 Aar, saa er der i og for sig ingen Betænkelse ved at lade det gaa videre til 21 Aar, thi saa er den Grændse af 5 Aar i alle Tilfælde tilstede, og saa forekommer det os, at der i og for sig ikke er noget usorparligt i, at Kontrakten saa kan løbe Lærlingen til det 21de Aar. Underledes stiller det sig derimod, hvis man sætter Liden for Varigheden ubegrændset, som i det oprindelige Forslag, saa er det ganske naturligt, at man sætter en lavere Aldersgrændse. Dernæst tror jeg, at der er praktiske Grunde, som her kunne komme i Betragtning. Jeg veed f. Ex., at i min Hjemstavn var det sædvanlig Skik, at Personer, sørend de skulde i Lære, toge ud at tjene lidt, for at de saa kunde have nogle Penge, naar de gik i Lære. Paa den Maade kunde altsaa de unge Mennesker blive f. Ex. 16 Aar, inden de gik i Lære; 16 og 5 er 21, saa kunde de naae at komme i Lære og faae sluttet Kontrakt saaledes, at den paagjældende Mester kan have fuldt Bederlag for at have dem i Lære, og saa kunne de komme ind paa de almindelige Konditioner. Hvis man derimod sætter Grændsen til 20 Aar, saa vil 16 og 4 være 20, og saa vil Mesteren regne ud: „Nu gaar Lærlingen fra mig, det sidste Aar, hvor jeg egentlig skulde have Gode af ham“, og Følgen deraf vil mulig være den, at han enten slet ikke tager Lærlingen, eller at denne ialtfald maa finde sig i dyrere Vilkaar end andre Lærlinge, og saaledes vil maasse en eller anden uformuende ung Mand derved kunne blive forhindret i at komme i Lære, medens han ellers vilde kunne det. Det er disse Betragtninger, ifølge hvilke vi have ment at maatte henstille Afgjørelsen af dette Punkt til det høie Thing, idet vi ivoerigt ganske vist ogsaa kunne acceptere en anden Afgjørelse. — Med Hensyn dernæst til vort Forslags § 4 vil jeg henlede Opmærksomheden paa, at vi have dels forfriet den oprindelige Redaktion i Lovforslagets § 9 noget, fordi det forekommer os, at denne var noget vel omstændelig og gik ud fra Forudsætninger, som dog ikke altid vilde slaa til, dels have vi givet en Tilføielse, ifølge hvilken der altid i Kontrakten skal udtales, om og paa hvilken Maade Mesteren skal forhjælpe Lærlingen til at aflægge Svendprøve, idet vi paa den Maade have ment at antyde, at det normale Maal, hvortil Lærlingen skal føres, er Svendprøven, og at Parterne ikke kunne undgaa at blive opmærksomme derpaa, naar en saadan Bestemmelse skal indføres i Kontrakten. — Til § 5 er der Intet særligt at bemærke — der er kun foretaget en Redaktionsændring — og til § 6 forsaavidt heller

Intet. — I § 7 derimod er jo at bemærke den Forandring, at vi have givet Bestemmelserne i Loven af 23de Mai 1873 Anvendelighed paa de Lærlinge, som falde ind under Loven om fabriksmæssig drevet Haandværk, og dernæst at vi have til Bestemmelsen om, at Arbeidstiden ikke maa overstige 12 Timer i Døgnet, føiet Ordene: „i Reglen“, medens vi have taget dem bort fra Bestemmelserne i 2det Stykke, hvor derimod, som jeg ser, to meget ærede Forslagsstillere, saavidt jeg har forstaaet, mene, at den bør optages. Jeg skal bemærke, at vi med Hensyn til denne Aldersgrændse for Arbeidstiden have modtaget en Henvendelse fra Fællesrepræsentationen for Dansk Industri og Haandværk, hvorefter man har havt Betænkelse ved disse 12 Timer og har ment, at Følgen let kunde blive, at en Række Industri-drivende, naar Loven udkom, i det Hele taget vilde ophøre med at have Lærlinge og i Stedet for vilde engagere enten Lærende eller unge Arbeidere. Vi have dog ikke ment at burde tage Hensyn hertil, idet vi have ment, at hvis det skulde vise sig, at Bestemmelserne i Lærlingeloven vilde blive omgaaede, kunde der være Tale om at give Reglerne om Arbeidstiden en videre Udstrækning. Hvad derimod angaar denne Flytning af disse Udtryk „i Reglen“ tror jeg, at den Løntgang, der har ført Udvalget dertil, har været den, at der er en gammel Regel, som siger: Paa de 6 Dage skal Du arbejde, men paa den 7de skal Du holde Hviledag! Paa de 6 Arbeidsdage vil det ikke altid være muligt saaledes at begrænse Arbeidstiden paa Tid og Lime, at man ikke under nogen som helst Omstændighed skulde kunne give Mesteren en Ret til at sige: Du bliver her for at hjælpe med endnu f. Ex. ved denne Expedition, som nødvendigvis skal assistere i dette Dieblis! Med andre Ord: Man har anerkjendt, at paa de Dage, der ere bestemte til Arbejde, vilde der nok efter Omstændighederne kunne være Grund til at indrømme en mulig Undtagelse fra Reglen, naar det vedbliver NB. at være Undtagelse og naar der naturligvis ivoerigt foreligger tilstrækkelige Grunde i saa Henseende. Hvad derimod Søn- og Helligdage angaar, da er det Dage, som ere bestemte til Hvile og Frihed, og paa hvilke vi derfor ogsaa mene, at ogsaa Lærlingen bør nyde sin Frihed. Ganske vist vilde vi ikke fortolke det saa puritanisk, at ethvert muligt Arbejde paa disse Dage skulde være udelukket. Der er afsluttende og ordnende Arbejder o. s. v., som der efter Omstændighederne kunde være Tale om at lade Paagjældende iværksætte om Søndagen, men for det Første skal Afgang til Guds-tjeneste ikke under nogen Omstændighed forbydes Lærlingen, og dernæst skal han have sin Eftermiddag fri, og det skal være en Regel, hvorfra Mesteren ikke skal kunne gjøre nogen Undtagelse. Ganske vist have vi faaet en Henvendelse fra Kreditorforeningen, ifølge hvilken den mener, at disse Bestemmelser ere særlig betænelige, fordi netop